

I że Cię nie opuszczę aż do śmierci ... Praktyki życia codziennego par w wieku 50-64 lata z przynajmniej 20-letnim stażem.

Według badań psychologicznych i socjologicznych tylko niewielka część pięćdziesięciolatków przyznaje się do przeżycia syndromu „**opuszczonego gniazda**”. Część deklaruje wręcz, że po tym, jak dzieci odchodzą z domu, a gniazdo staje się puste, satysfakcja z małżeństwa z życia rośnie... Jako badacze par i życia codziennego zauważamy, że relacje intymne w badaniach późnej nowoczesności i indywidualizmu widziane są jako mikrokosmos zmian globalnych: w Polsce rozwodzi się już co trzecia para. Wśród par z 20 letnim stażem rozwodzi się ich dwukrotnie mniej.

Z punktu widzenia naszych badań kluczowe pozostają decyzje o zaangażowaniu się, trwaniu w związku angażujące istniejące w kulturze wzorce, w tym tytułowe bycie z kimś „**aż do śmierci**” w sytuacji, gdy para zostaje „sama”, a dzieci opuszczają dom. Nasze badania pozwalają uzyskać obraz „ponownego życia tylko we dwoje”, w kontekście dwóch dominujących wizji miłości: romantycznej i pragmatycznej. Zagospodarowanie opuszczonego gniazda to kolejny „**mikroprojekt**” w życiu pary, który może prowadzić do jej umocnienia, albo przeciwnie do rozpadu. Warto przyjrzeć się mu z bliska, także oczami samych badanych 100 par w wieku 50-64 lata, posiadających dorosłe dzieci (w tym 20 par francuskiej narodowości, zamieszkałych we Francji). Dla porównania badaniem objęte zostanie także 40 osób, które po przynajmniej 20 latach wspólnego życia postanowiły się rozwieść czy rozstać.

Naszym celem jest:

1. Analiza zmian praktyk życia codziennego w życiu pary przechodzącej przez etap „pustego gniazda”, czy „puste gniazdo” to etap trudny czy wyzwalający?
2. Rozpoznanie materialnego (zmiany w przestrzeni i w zamieszkiwaniu) i emocjonalnego (komunikacja, zaangażowanie, konflikty) wymiaru relacji w „opuszczonym gnieździe”
3. Określenie podobieństw i różnic pomiędzy parami, w których kobiety nie angażowały się w życie zawodowe a tymi, w których były i są czynne zawodowo. Parami religijnymi i nie praktykującymi. Parami mieszkającymi w dużych i małych miastach.
4. Porównanie wniosków badania polskiego z wnioskami płynącymi z badań francuskich.

Metodyka projektu zawiera realizację badań autoetnograficznych, pogłębionych, częściowo ustrukturyzowanych scenariuszy wywiadów łączonych oraz jednego scenariusza wywiadu indywidualnego, a także psychologicznego kwestionariusza dotyczącego konfliktu ról. Badanie jest prowadzone przez zespół posiadający doświadczenie badania par, w skład którego wchodzi także badacz francuski.